
DAVID EN SAUL

De zwarte vorst, hoovaardig in zijn weelde,
Beval den herdersknaap te komen met zijn luit.
En zei hem: „Speel”. De kleine handen speelden

en grepen met een vaart de snaren, dat ze luid
opjubelden. De vorst hief snel de bleek vergeelde
handen omhoog en snel verstierf 't geluid.

„Ik wensch een zachter, zoeter melodie”.
Hij speelde luchtig en de snaren zongen,
Door God gestreeld, Gods groote profetie:

„Voorwaar ik zeg u, deze herdersjongen
zal troonen op uw troon, aanhoor mijn stem en zie”
. . . . Fel had de toorn des vorsten hart besprongen.

Bezeten stond hij, greep een speer; zijn hand
dreef deze voort. De herdersjongen gilde.
Maar naast hem sloeg het wapen in de wand.

De kleine koning vluchtte in een wilde
angst. De luit vloog kletterend aan de kant.
In de gebroken snaren, Gods glimlach trilde.

JAN H. DE GROOT.
